

BÁLINT SÁNDOR EMLÉKEZETE

Bálint Sándor

Kis öngyémbe, immepel budája, amig élt anyja,
virágot faragott; hófűrésben garaboncs és szentek
éltetése - én láttalak emléke mélyében, fagyóan
meszei lángga, szerteosha magad báva holdasár be-
nyarént. Én láttalak és hallottam a hangod, épp
galambokat figyeltél, ahogy assisi szentje - hall
hangodban csudillt a harangok: révedtem, mega-
lárvát szeltem. Redig a néphe oldva velük csen-
sült lucázó dal és kikelési lánta, csimpolyas meg
húse-napi ének, kardosnyi pártosok ostorúro-
gása. Zölden szült gyümölcsösök Boldogasszony,
haját a napangánba fenn. Rókus beszéltél, mint-
ha velük szelődöl, a róvátára botló öreggel,
a pünkösdi szikancsokkal és a tűzetugró szent-
iváni réppel. S a dallamok bár összekeveredtek -
szelődés-gajdolás, fekete szoborok, kőten és bu-
szán mégis megmaradtak, összemorbidva ha-
rang-bondulással, dudaszóval és ostorpatkózás-
sal - szíve hullott töredéként és szászadór-
ként várártatott. S míg ott álltal a ködös
utcafalon, szamogal zúgását fülbe az sz-
ben, belongott körötte a kancsi róka, a re-
bedt oros és a báva sz: a poráros bolon-
dos alcanipe.

Szepen avila